

РЕШЕНИЕ

№ 2152

гр. София, 22.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов
Маргарита Йорданова**

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **553** по описа за **2020** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

5

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 14, ал.3 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ).

Образувано е по касационна жалба с вх. №1475/16.01.2020г. по описа на Административен съд София – град от Р. Б. А., В. П. В., С. П. Ц., Р. П. М., С. Б. А., В. Ц. М., С. П. В., В. И. В., Д. И. В., П. И. В., Д. А. В., Ц. Л. В., Т. Л. В., И. П. Н., Г. П. Н., С. С. П., С. Т. С., С. Г. С., Д. Г. С., чрез адв. К. М. срещу Решение №272362 от 12.11.2019г., постановено от Софийския районен съд /СРС/, I гражданско отделение, 118 състав по гр.д №3981 по описа за 2016г. Със съдебния акт е отхвърлена жалбата на касаторите срещу Решение на ОСЗ – П. №517А/16.12.2015г., в частта с която е отказано да се възстанови в съществуващи /възстановими/ стари реални граници правото на собственост върху:

- Нива с площ 1000 кв.м. трета категория местност Д.
- Нива с площ 1500 кв.м. честност Ч. търница
- Нива с площ 1500 кв.м., четвърта категория местност Ш.
- Нива с площ 5 500 кв.м. трета категория местност Война
- Нива с площ 3000 кв.м. пета категория местност през И.

- Нива с площ 700 кв.м. четвърта категория местност А.
- Нива с площ 500 кв.м. трета категория местност Д.
- Нива с площ 1000 кв.м. пета категория местност През И.
- Нива с площ 1000 кв.м., пета категория местност Валого
- Нива с площ 2000 кв.м. четвърта категория, местност Б. Круша
- Нива с площ 2000 кв.м. четвърта категория местност Б. Круша
- Нива с площ 2000 кв.м. пета категория местност Долна ливада, които имоти са заявени с поредни номера от № 8 до № 19 със Заявление вх.№ 517А от 26.02.1992г. и са установени с Решение на СГС по гр.д.№ 9136/2011г. постановено по иск с правно основание чл.14, ал.4 ЗСПЗЗ.

Недоволни касаторите излагат твърдение, че обжалваното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно като постановено при съществени нарушения на процесуалния закон и нарушения на материалния закон. Навеждат се доводи за нищожност на решението, тъй като ОСЗ не е компетентна да преразглежда въпроса за начина на възстановяване на земите при влязло в сила съдебно решение, с което е признато правото им на възстановяване с план за земеразделяне. Твърдят, че в случая приложение не намира разпоредбата на чл.15, ал.4 ЗСПЗЗ и не е налице пречка за възстановяване на правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници, тъй като жалбоподателите черпят правата си от решение постановено по иск с правно основание чл.14, ал.4 ЗСПЗЗ. Изтъкват, че административният орган не се е съобразил с влязлото в сила решение по гр.д.№ 35810/2014г. на СРС, 120 състав, с което е признато правото за възстановяване на собствеността с план за земеразделяне. Поддържат, че имотите са заявени за възстановяване преди изработването на плана за земеразделяне и с оглед наличието на спор за материално право, ПК е следвало да спре преписката.

В съдебно заседание се представляват от адв. М.. Поддържат се доводите с депозирана жалба и представените писмени бележки. Моли съдът да отмени решението на СРС и да уважи подадената жалба.

Ответникът - ОБЩИНСКА СЛУЖБА ПО ЗЕМЕДЕЛИЕ – ИЗТОЧНА, в проведеното съдебно заседание се представлява от адвокат Н., който счита жалбата аз неоснователна, а решението на СРС правилно.

Прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата, а решението на въззивния съд счита за правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Шестнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 11, ал. 4, ППЗСПЗЗ и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

От съвкупната преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

С Решение на ОСЗ – П. (сега Източна) № 517А/16.12.2015г. е признато правото на собственост на наследниците на М. Г. Б. и Г. М. Б. върху имотите заявени с поредни номера от № 8 до № 19 със Заявление вх.№ 517А от 26.02.1992г. и са установени с Решение на СГС по гр.д.№ 9136/2011г. постановено по иск с правно основание чл.14, ал.4 ЗСПЗЗ, но е отказано собствеността да се възстанови в съществуващи (възстановими) стари реални граници. В решението са изложени мотиви за отказа – собствениците следва да бъдат обезщетени по реда на чл.10б, ал.1 ЗСПЗЗ, поради наличие на влязъл в сила план за земеразделяне, на основание чл.15, ал.4 ЗСПЗЗ. Преписката е разгледана и решението е постановено от комисия в състав членовете на поземлената комисия с участието на гл. експерт от дирекция „ПОК“ при МЗХ, като е изготвен и Протокол № 14-10/16.12.2015г. на ОСЗ П..

Обжалваното решение на ОСЗ е издадено в изпълнение на решение по гр.д.№ 35810/2014г. на СРС, 120 състав постановено по реда на чл.14, ал.3 ЗСПЗЗ, за което страните не спорят, че е влязло в сила. С решението съдът е отменил предходното Решение № 517А/21.05.2014г. на ОСЗ П., като е признал на жалбоподателите правото на собственост върху процесните имоти и е върнал преписката на административния орган за произнасяне по възстановяването на собствеността върху земите с план за земеразделяне и евентуално за произнасяне по правото на обезщетение за тях.

От неоспореното и прието от страните заключение в хода на съдебното производство пред СРС на СТЕ, се установява, че процесните имоти се намират в землището на [населено място], като окончателният План за земеразделяне за местността е обнародван в ДВ бр.65/20.07.1999г.

Първоинстанционният съд е приел, че оспореното Решение на ОСЗ – П. №517А/16.12.2015г. е постановено от компетентен орган, в границите на предоставените му правомощия и не са допуснати съществени процесуални нарушения в производството по издаването му. Приел е още, че обжалваното решение е постановено при спазване нормите на чл. 14, ал.1 и 8 и чл. 15, ал.4 от ЗСПЗЗ. Решението на ОСЗ П. е постановено в изпълнение на указания дадени с влязло в законна сила съдебно решение по гр.д.№35810/2014г. на СРС, 120 състав, постановено по реда на чл.14, ал.3 ЗСПЗЗ. Обосновавал е извод, че волята на законодателя е, че в случая на влязъл в сила проектоплан за земеразделяне за съответната местност, при признаване право да се възстанови земеделска земя след този момент не би могло да се допусне възстановяване по един от начините на чл. 14, ал.1, т.1 и 2 от ЗСПЗЗ, а следва да се определи обезщетение.

Настоящият съдебен състав възприема изводите на въззивната инстанция и счита, че постановеното оспорено съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

Неоснователни са наведените доводи за нищожност на Решение на ОСЗ – П. №517А/16.12.2015г. като издадено при липса на компетентност. Оспореното Решение на ОСЗ-П. №517А/16.12.2015г. е издадено от компетентен орган в границите на предоставените му правомощия, не са налице съществени процесуални нарушения в производството по издаването му, постановено е при спазване нормите на чл. 14, ал.1 и 8 и чл. 15, ал.4 от ЗСПЗЗ.

Правилен е извода, че в случай на влязъл в сила проектоплан за земеразделяне за съответната местност, при признаване право да се възстанови земеделска земя след този момент не би могло да се допусне възстановяване по един от начините на чл. 14, ал.1, т.1 и 2 от ЗСПЗЗ, а следва да се определи обезщетение по реда на чл.10б от ЗСПЗЗ.

Неоснователни са наведените доводи за нарушение на материалния закон, и по конкретно, че разпоредбите на чл. 14, ал.1 и 8 и чл. 15, ал.4 от ЗСПЗЗ не били приложими в случая. По делото е безспорно установено с приетата и неоспорена съдебно-техническа експертиза в хода на проведения съдебен контрол пред СРС, че плана за земеразделяне на землището на [населено място] е обнародван в ДВ бр.65/20.07.1999г. (преди влизане в сила на съдебното решение по гр.д.№ 35810/2014г. на СРС, 120 състав и преди влизане в сила на решението по чл.14 ал.4 от ЗСПЗЗ), в изпълнение на което е постановено процесното решение на ОСЗ П. (сега Източна). Дали е следвало административният орган да спре образуваното пред себе си производство, за да се изчака изхода от спора за материално право по чл.14 ал.4 от ЗСПЗЗ е въпрос, който е изцяло в тежест на касаторите, които като страна по спора за материално право са имали право да поискат спиране на административното производство на това основание, но очевидно това не е било сторено.

Съгласно приложимата норма на чл. 15, ал.4 във вр. с ал.3 от ЗСПЗЗ - когато влязлото в сила съдебно решение, с което на собствениците или на техните наследници е признато правото на възстановяване на собствеността върху земеделски земи е представено в общинската служба по земеделие след обнародването в „Държавен вестник“ на обявлението, че е изработен проект на плана за земеразделяне последните се обезщетяват с равностойни земеделски земи по реда на и/или с поименни компенсационни бонове.

Правилно административният орган и първоинстанционният съд са приели, че с оглед това, че съдебното решение по гр.д.№ 35810/2014г. на СРС, 120-ти състав въз основа на което е постановено и процесното решение на ОСЗ -П. №517а/16.12.2015г е влязло в законна сила след влизане в сила на плана за земеразделяне и поради липса на остатъчен фонд за обезщетяване, е следвало наследниците да бъдат обезщетени при условията и по реда на чл. 10б от ЗСПЗЗ /съгласно чл. 14, ал. 8 от ЗСПЗЗ/.

С тези мотиви настоящата касационна инстанция намира, че решението на СРС е правилно като краен резултат, не е допуснато нарушение на съдопроизводствените правила, поради което следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, Шестнадесети касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №272362 от 12.11.2019г., постановено от Софийския районен съд, I гражданско отделение, 118-ти състав по гр.д №3981 по описа за 2016г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.